

16 *HÁROM KŐ A PARTON* [1.]

& CO.

Sipos Zoltán fotóin megáll az idő, nem kimerevül, hanem összesűrűsödik általa

jól ismert élményanyaggá. Meditáció ez is, ahogy kijár évtizedek óta ugyanazokra a helyekre, és az általunk unalomig és azon túl ismert roppant látványos motívumok közé észrevétlenül becsempészi a technikát, a gépén keresztül néz. Ez a legnagyobb tudás, amit csak az ösztönösség oldhat fel igazán jó képpé. Nem vesszük észre, hogy technika, és hogy valaki itt fényképezőgépet használ, hosszan készülődik. A gépe állítható lencséjén túl egy megbízható, fényérzékeny, belső lencsével is rendelkezik, mondhatnánk egyszerűen, hogy jó szeme van, de nem erről van szó, Sipos Zoltán a szívével fotózik, a szívével lát. Megérzi a pillanatot. Látványhorgász, aki kivárja, amíg épp a megfelelő pillanatban áll össze az áhítattal kezelt látvány képpé. Nem a hálóban lévő halakra, hanem a sárga-piros őszi levelekre koncentrál a parton.

[2.]

*Három kő a parton, atya, fiú, szentlélek,
égbolt, tótükör, medersár:
mától fogva már
nem nézek, csak szemlélek.*

[3.]

Sipos Zoltán fotósnak szerencséje van. Egyrészt, hogy a szívével lát, másrészt, hogy ennek rögzítéséhez minden technikai tudása és lehetősége adott, harmadrészt, hogy felismerte, a hely, ahol él, ideális tájdíszletet nyújt számára ahhoz, hogy a fotó ne csak a látványról, hanem annál jóval többről is szóljon. Fotói egy folyamatos jelent mutatnak, ahol mindig a mostban vagyunk. Mondjuk csak ki, az örökkévalóságban. Ennél kevesebbért pedig nem érdemes nekiállni semminek, főleg fotózni. Ezeket a témákat az örökkévalóságig érdemes rögzíteni, megunhatatlanul, de csak így!

Csöndessy Király Toll

